

Sygn. akt I NSNc 528/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

Marek Sławomir Molczyk (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko J. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 30 marca 2022 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu
Rejonowego w K. z 2 grudnia 2014 r., sygn. akt VIII C [...]:

- 1. uchyla w całości zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania wywołane wniesieniem skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z 2 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w K. VIII Wydział Cywilny w sprawie sygn. akt VIII C (...) z powództwa P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego

Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko J. R. (I) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11 710,79 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym za okres od dnia 27 maja 2014 r. oraz dalszymi każdorazowymi odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty i kwotę 3 003 zł tytułem kosztów procesu. Ponadto wyrokowi w jego pkt I nadano rygor natychmiastowej wykonalności (II).

W uzasadnieniu wskazano, że powodowy fundusz domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 11 710,79 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym za okres od dnia 27 maja 2014 r. oraz dalszymi każdorazowymi odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Sąd zarządzeniem z 18 lipca 2014 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Ponadto dokonał z urzędu sprawdzenia danych pozwanego w systemie PESEL-Sad. Odpis pozwu został przesłany pozwanemu J.R. na adres ustalony w systemie. Pozwany nie odebrał kierowanej do niego przesyłki, wobec czego zawiadomienie o terminie rozprawy zostało pozostawione w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 12 listopada 2014 r.

Sąd zważył, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, zaś w sprawie zaistniały podstawy do wydania wyroku zaocznego. Korespondencja skierowana do pozwanego po podwójnym awizowaniu została pozostawiona w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 12 listopada 2014 r. Wobec tego zdaniem sądu spełnione zostały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, określone w art. 339 § 1 k.p.c., gdyż pozwany skutecznie zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na posiedzenie i nie wdał się w spór, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności ani też nie składał w sprawie wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Prokurator Generalny skargą nadzwyczajną z 26 stycznia 2021 r. zaskarżył wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w K. z 2 grudnia 2014 r. sygn. akt VIII C (...) w całości, zarzucając:

1. naruszenie zasady, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 486 ze zm.), a mianowicie prawa do sądu jako prawa do sprawiedliwego

i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, wyrażonej w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez uznanie przez Sąd Rejonowy w K. Wydział VIII Cywilny na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. sygn. akt. VIII C (...), iż doszło do skutecznego doręczenia J. R. odpisu pozwu z 29 maja 2014 r. oraz wezwania na rozprawę z 5 sierpnia 2014 r., a tym samym zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego z 2 grudnia 2014 r., co skutkowało brakiem wiedzy pozwanego o toczącym się postępowaniu, a tym samym uniemożliwiało mu podjęcie działań ochrony swoich praw w toczącym się procesie i pozbawiło go prawa do sprawiedliwego rozpoznania sprawy przez właściwy niezawisły sąd,

2. naruszenie w sposób rażący prawa procesowego, przez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie tj. art. 139 k.p.c. w zw. z art. 339 k.p.c., art. 343 k.p.c. polegające na uznaniu przez Sąd Rejonowy w K. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r., iż doszło do skutecznego doręczenia pozwanemu odpisu pozwu z 29 maja 2014 r., a w konsekwencji uznania, iż zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego następnie doręzonego na nieprawidłowy adres pozwanego, w sytuacji gdy przesyłki sądowe wysłane zostały na nieaktualny adres pozwanego co pozbawiło go możliwości obrony swoich praw, a zwłaszcza brakiem możliwości zaskarżenia wydanego wyroku, naliczeniem odsetek ustawowych od kwoty głównej, a także nadaniem klauzuli wykonalności wydanemu wyrokowi i jego realizację jako prawidłowego tytułu egzekucyjnego.

W oparciu o powyższe zarzuty Prokurator Generalny wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w K. z 2 grudnia 2014 r. sygn. akt VIII C (...) i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

Powód, zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na skargę nadzwyczajną z dnia 1 marca 2021 r. wniósł o: odrzucenie skargi nadzwyczajnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 89 § 1 w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN. z uwagi na

okoliczność, że nie doszło do uprawomocnienia się skarżonego orzeczenia; ewentualnie - oddalenie skargi nadzwyczajnej na podstawie art. 91 § 1 u.SN.; ewentualnie - stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa na podstawie art. 89 § 4 u.SN.; a w końcu o (4) zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi, w tym kosztów zastępstwa prawnego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, zgodnie z normami przepisanyymi.

Pozwany, zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na skargę nadzwyczajną z dnia 22 marca 2021 r. w całości przyłączył się do stanowiska zawartego w skardze Prokuratora Generalnego. Wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w K. z 2 grudnia 2014 r. sygn. akt VIII C (...) i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa z uwzględnieniem postępowania wywołanego na skutek złożenia skargi - według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 89 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 154, dalej: u.SN), jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile: orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji, lub orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skarga nadzwyczajna stanowi instytucję prawną zaliczaną do nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Ustawodawca przyjął, że celem skargi nadzwyczajnej jest eliminowanie z obrotu prawnego wadliwych orzeczeń sądowych, które nie spełniają podstawowych standardów, w szczególności zostały wydane w oparciu o nieprawidłowo zrekonstruowane normy prawne lub ustalenia sądu są sprzeczne z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nawet w przypadku, gdy są już prawomocne (uzasadnienie projektu ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, druk sejmowy VIII kadencji nr 2003).

Orzekanie w ramach skargi nadzwyczajnej ma jednak charakter wyjątkowy, bowiem możliwość skorygowania prawomocnych orzeczeń uzasadniana jest takim stopniem ich wadliwości, którego nie da się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, czyniąc je przez to elementarnie niesprawiedliwymi.

Na podmiocie wnoszącym skargę nadzwyczajną spoczywa w pierwszej kolejności powinność wykazania zaistnienia w danej sprawie przynajmniej jednego z uchybień wymienionych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN. Zaistnienie tego rodzaju uchybienia potwierdza wadliwość zaskarżonego orzeczenia, rodząc jednocześnie obowiązek zbadania, czy wadliwość ta powinna być usunięta ze względu na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Samo zatem zaistnienie przesłanki szczególnej wskazanej w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN. nie przesądza automatycznie o konieczności usunięcia z obrotu prawnego zaskarżonego orzeczenia. Natomiast niezasadność zarzutów podnoszonych przez podmiot skarżący w ramach podstaw szczególnych przesądza o bezzasadności skargi, nawet bez badania przesłanki ogólnej skargi (wyroki Sądu Najwyższego z: 30 czerwca 2021 r., sygn. akt I NSNc 171/20; 28 lipca 2021 r., sygn. akt I NSNc 179/20, 24 listopada 2021 r., sygn. akt I NSNc 66/21; postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2021 r., sygn. akt I NSNk 5/20).

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że skarga nadzwyczajna nie służy do eliminowania wszystkich wadliwych orzeczeń sądowych, a jedynie tych, które obarczone są wadami o fundamentalnym znaczeniu w świetle zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które uzasadniają

ingerencję w powagę rzeczy osądzonej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., sygn. akt I NSNu 2/20; wyroki Sądu Najwyższego z: 30 czerwca 2021 r., sygn. akt I NSNc 171/20; 28 lipca 2021 r., sygn. akt I NSNc 179/20, 24 listopada 2021 r., sygn. akt I NSNc 66/21; postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2021 r., sygn. akt I NSNk 5/20).

Wniesienie skargi nadzwyczajnej jest dopuszczalne dopiero po wyczerpaniu dostępnych środków zaskarżenia (art. 89 § 1 u.SN.). Ustawa przewiduje ponadto ściśle określony krąg podmiotów uprawnionych do jej wniesienia (art. 89 § 2 u.SN.). Nie ulega też wątpliwości, że zaskarżone orzeczenie musi być prawomocne. Pełnomocnik powodowego funduszu kwestionował prawomocność orzeczenia, od którego wniesiono w przedmiotowej sprawie skargę nadzwyczajną, wnosząc o jej odrzucenie. W ocenie Sądu Najwyższego, jakkolwiek pozwanemu nie doręczono skutecznie odpisu wyroku zaocznego z pouczeniem, stanowisko pełnomocnika powoda nie może zasługiwać na aprobatę. Po pierwsze, za uznaniem orzeczenia jako prawomocne przemawia cel skargi nadzwyczajnej, tj. eliminowanie z obrotu prawnego wadliwych orzeczeń sądowych, które nie spełniają podstawowych standardów, a z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Po drugie, nie ulega wątpliwości, iż pozwany próbował zwalczać zaskarżone w przedmiotowej sprawie orzeczenie, poprzez wniesienie skargi o wznowienie postępowania, która w efekcie przekroczenia terminu do jej wniesienia okazała się nieskuteczna. Po trzecie skarga nadzwyczajna, pozostaje w zasadzie jedynym możliwym sposobem na wzruszenie zaskarżonego orzeczenia, które w obrocie funkcjonuje jako prawomocne i podlegało wykonaniu w postępowaniu egzekucyjnym. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 6 lipca 2000 r., sygn. akt V CKN 1146/00 wskazał, że w razie niezaskarżenia orzeczenia, zapadłego mimo pozbawienia strony możliwości obrony swych praw, orzeczenie to uprawomocnia się. Z pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw mamy do czynienia na przykład w sytuacji, gdy na skutek nieprawidłowego doręczenia zastępczego przewidzianego w art. 139 k.p.c., dochodzi do niepowiadomienia o rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2018 r., sygn. akt II UZ 28/18). W powyższych okolicznościach, zaskarżone postanowienie uznać należało za prawomocne, zaś wniosek strony powodowej o odrzucenie skargi nadzwyczajnej uznać za niezasadny. Podkreślić przy tym należy, że

stanowisko pełnomocnika powodowego funduszu prezentowane w odpowiedzi na skargę nadzwyczajną jest wewnątrznie sprzeczne, bowiem najpierw strona powodowa kwestionuje prawomocność orzeczenia, po czym sama stwierdza, że „wniosek, jakoby w niniejszym postępowaniu zaskarżono orzeczenie nieprawomocne, jest wnioskiem absurdalnym, a to z uwagi na fakt, że orzeczenie to jest tytułem wykonawczym funkcjonującym w obrocie prawnym od ponad 6 lat, a pozwany ma świadomość jego istnienia od co najmniej 5 lat.”.

Przechodząc do oceny podniesionych w skardze nadzwyczajnej zarzutów, zarówno zarzut naruszenia zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w Konstytucji oraz zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, sprowadzają się do wspólnego twierdzenia, że Sąd Rejonowy w K. nieprawidłowo uznał, iż w rozpoznawanej przed nim sprawie doszło do skutecznego doręczenia J. R. odpisu pozwu oraz wezwania, a tym samym zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego i jego doręczenia pozwanemu.

Zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonego wyroku, w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Doręczenie unormowane w art. 139 § 1 k.p.c., czyli tzw. doręczenie zastępcze, stanowiące fikcję doręczenia w istocie niedokonanego, jest instytucją pozostającą na granicy konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 października 2002 r., SK 6/02 podkreślił jednak, że jego funkcją jest zapewnienie szybkości i skuteczności postępowania cywilnego, przy maksymalnym zagwarantowaniu praw obu stron do rozpatrzenia sprawy oraz do obrony ich materialnoprawnych i

procesowych interesów. Strony muszą mieć zatem zapewnioną realną możliwość odebrania kierowanych do nich pism oraz zapoznania się z ich treścią, co w szczególności dotyczy tzw. pierwszego doręczenia, wywołującego najdalej idące skutki. Adresat pisma powinien być w sposób niebudzący wątpliwości zawiadomiony o nadejściu pisma sądowego oraz o miejscu i sposobie jego odbioru. Z tego względu przy doręczaniu przesyłki sądowej adresowanej do strony zawierającej pismo sądowe lub inne pismo złożone w sprawie - a w szczególności przy doręczaniu tzw. zastępczym, konieczne jest zachowanie wszystkich wymagań formalnych gwarantujących zawiadomienie adresata o nadejściu przesyłki i stworzeniu mu rzeczywistej możliwości jej odbioru (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 16 lutego 2017 r. sygn. akt III CZP 105/16).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wykazanie przeprowadzenia czynności doręczenia zastępczego niezgodnie z regułami objętymi art. 139 § 1 k.p.c. oznacza nieskuteczność takiego doręczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 listopada 2020 r., sygn. akt I CZ 67/20). Doręczenie w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c. może być uznane za dokonane wtedy, gdy przesyłka sądowa została wysłana pod aktualny adres oraz imię i nazwisko odbiorcy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 16 lutego 2017 r., sygn. akt III CZP 105/16).

Z akt sprawy sądu rejonowego wynika, że odpis pozwu oraz wezwanie do stawienia na rozprawie z dnia 5 sierpnia 2014 r. zostało przesłane na adres figurujący w pozwie tj. ul. C., K.. Wobec zwrotu wskazanych pism z adnotacją „nie odebrano w terminie” sąd słusznie skierował zapytanie do bazy PESEL, ustalając, iż podany w pozwie adres jest nieaktualny, a na dzień 21 października 2014 r. miejscem zameldowania pozwanego była ul. S., K.. Na ten też adres ponownie skierowano do pozwanego odpis pozwu oraz wezwanie na rozprawę na 2 grudnia 2014 r., które po dwukrotnym awizowaniu, zostały zwrócone z adnotacją „nie odebrano w terminie”. Sąd Rejonowy w K. Wydział VIII Cywilny na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. uznał prawidłowość doręczenia pozwu i wezwania na rozprawę i w konsekwencji wydał wyrok zaoczny zasądzający roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

W przedmiotowej sprawie pozwany J. R. w momencie skierowania do sądu pozwu z dnia 29 maja 2014 r. nie miał żadnego adresu zamieszkania i choć faktycznie od dnia 9 marca 2005 r. pozostawał zameldowany pod ustalonym przez sąd adresem przy ul. S. w K., to okres jego pobytu zakończył się tam już w dniu 15 maja 2007 r. W powyżej zaprezentowanych okolicznościach Sąd Rejonowy w K. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. nie mógł uznać doręczenia odpisu pozwu oraz zawiadomienia o terminie rozprawy za skuteczne, skoro wysłane były na adres pod którym pozwany nie zamieszkiwał i w konsekwencji wydać wyroku zaocznego. Powinien za to, po uzyskaniu wiedzy z systemu PESEL-Sad o niezgodności adresów pozwanego podawanych przez powoda z figurującymi w systemach, wezwać pełnomocnika powodowego funduszu do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez wskazanie aktualnego adresu zamieszkania pozwanego. Adres zameldowania nie jest bowiem zawsze tożsamy z adresem zamieszkania. Tym samym sąd rejonowy wysyłając odpis pozwu oraz zawiadomienie o rozprawie na dzień 2 grudnia 2014 r. na nieprawidłowy adres i następnie uznając je za doręczone w trybie art. 139 k.p.c. dopuścił się obrazy tego przepisu, a w konsekwencji także art. 339 k.p.c. poprzez uznanie, iż zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, zaś art. 343 k.p.c. poprzez ponowne doręczenie wyroku zaocznego na nieprawidłowy adres pozwanego. Zasadnie zatem Prokurator Generalny podniósł naruszenie przepisów postępowania wymienionych w skardze.

Stwierdzenie powyższych naruszeń skutkowało uznaniem przez Sąd Najwyższy także zasadności podnoszonego przez Prokuratora Generalnego zarzutu naruszenia prawa do sądu. Dokonane w niniejszej sprawie przez sąd rejonowy naruszenie ww. przepisów kodeksu cywilnego, skutkowało wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem i niesprawiedliwego. Stronom postępowania nie zagwarantowano zatem bezpieczeństwa prawnego oraz prawa do sądu i uzyskania ochrony przewidzianej w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Uznanie zarzutu Prokuratora Generalnego dotyczącego naruszeń zasad konstytucyjnych za zasadny, czyni zbędnym badanie czy dokonane przez sąd rejonowy naruszenie przepisów postępowania było rażące, umożliwiając ocenę przesłanki ogólnej skargi nadzwyczajnej.

Uchylenie zaskarżonego wyroku jest konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP. Nie ulega przy tym wątpliwości, że art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP są ze sobą ściśle powiązane. Aspekt ustrojowy, wyrażony w art. 2 Konstytucji RP, dotyczy państwa prawnego, które zapewniać ma m.in. bezpieczeństwo prawne oraz gwarantować jednostce, że jej sytuacja prawna nie będzie kształtowana w sposób dla niej zaskakujący i nieprzewidywalny. Aspekt podmiotowy wyposaża tę jednostkę w prawo do sądu, a więc przyznaje jej konkretny instrument, dzięki któremu ma być możliwe urzeczywistnianie gwarancji ustrojowych wynikającej z koncepcji państwa przyjętej w art. 2 Konstytucji RP. Jeżeli zatem jednostka, korzystając ze swojego prawa podmiotowego, nie może uzyskać ochrony przewidzianej w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP to jednocześnie dochodzi do naruszenia zasad funkcjonowania państwa, które takiej ochrony nie jest w stanie zapewnić (zob. wyrok Sądu Najwyższego 5 października 2021 r., sygn. akt I NSNc 49/19). W aspekcie konstytucyjnym nieprawidłowo zastosowana instytucja doręczenia zastępczego jest uznawana za naruszenie prawa do sądu ustanowionego w art. 45 Konstytucji RP (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2018 r., sygn. akt II UZ 28/18). Dlatego też sąd rejonowy naruszając art. 139 k.p.c., nie wywiązał się z obowiązku ciążącego na organach państwa udzielenia stronie należytej ochrony sądowej, jak również ochrony zaufania do państwa oraz jego organów i naruszył art. 2 Konstytucji RP. W powyższych okolicznościach utrzymanie zaskarżonego nakazu nie da się pogodzić z obowiązkiem art. 2 Konstytucji RP.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 91 § 1 u.SN. uchylił w całości zaskarżony wyrok zaoczny i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K., który to sąd ponownie rozpoznając sprawę doręczy odpis pozwu pozwanemu na prawidłowy adres i stosownie do wyniku doręczenia, zdecyduje o dalszym toku postępowania.

W powyższych okolicznościach, brak było podstaw do uwzględnienia wniosków pełnomocnika powodowego funduszu o oddalenie skargi nadzwyczajnej czy też ograniczenie się do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.